

На 20 крачки отъ мене, съ опнати уши, съ проточени напредъ хоботи, стояха четиритѣ слона единъ до другъ. Тѣ изглеждаха като каменни статуи съ високо дигнати глави и съ очи впити въ мене — една чудна картина. но на която азъ съвсемъ нѣмахъ желание да се наслаждавамъ. Сега не мога да кажа, колко продължава това, но тогава ми се стори цѣла вѣчностъ. Само една мисль имахъ — „ето тѣ сега ще дойдатъ и ще ме смачкатъ“. При това кръвта ми течеше все съ сжщата сила. Картината изчезна така бързо, както се бѣ и появила. Четиритѣ сиви тѣла направиха едно кржгомъ и изчезнаха леко и безшумно. Чакъ сега се свѣстихъ и можахъ да разбера, какво бѣше станало съ менъ. Половината ми носъ бѣше разрѣзанъ чакъ до хрущяла и това бѣ направилъ острия ржбъ на приклада на пушката. Пушкитѣ за слонове, за да не бждатъ много тежки, иматъ кжси цѣви, и затова при стрелба подскачатъ. Ритането на пушката е сжщо много силно. Всичко това знаехъ, но отъ страхъ бѣхъ го забравилъ и затова добре си изтатихъ. Трѣбваше да се привържа съ носната си кърпичка, докато стигна въ лагера. Заздравяването на носа ми продължи нѣколко месеца. Дълго време следъ това си спомняхъ весело първата ми среща съ слонъ.

На другия день излѣзохъ да потърся наново животнитѣ, като предполагахъ че ако не съмъ убилъ слона, най-малко поне съмъ го ранилъ тежко. Претърсихме внимателно цѣлата околностъ, но нищо не намѣрихме. Само по тинята около брѣга на близката рѣка се виждаха отпечатьци отъ тежкитѣ имъ крака. Туземецътъ, който ме